

PROP DE VOSALTRES

Tot fent balanç

Benvolguts diocesans:

Els éssers humans i les nostres organitzacions acostumem a descriure i revisar els aspectes positius i negatius de totes les activitats que programem. En diem avaluació i ens serveix per examinar i millorar les pròpies actuacions o els coneixements adquirits. Això es fa amb normalitat en el món escolar però també en els àmbits del temps lliure, en el comerç i, en general, en les diferents activitats econòmiques. Avui el terme balanç s'utilitza més per parlar de pèrdues i guanys en el món del negoci.

No obstant això, el balanç és extensible a qualsevol altra activitat i el seu resultat ens ajuda a extreure conclusions per avançar i millorar la nostra vida personal, professional i social. En el meu cas em vull centrar en la missió que els cristians tenim encomanada —la de viure amb coherència i anunciar amb alegria la salvació de Jesucrist— i centrar-me també en les parròquies, els moviments apostòlics i la mateixa diòcesi. Deixarem, ara, de banda, les altres actuacions o dimensions de la persona, que són legítimes, necessàries i que completen el seu desenvolupament harmònic.

El balanç d'enguany és una mica estrany perquè està condicionat per la realitat de la pandèmia de la Covid-19 i les seves conseqüències sanitàries, laborals i socials. Tal vegada aquesta mateixa circumstància m'impulsa a mirar l'entorn i a procurar aconseguir uns efectes d'ajuda mútua i

d'un compromís social explícit. Potser la meua pretensió és exagerada al voler ser un altaveu dels catòlics en aquests moments d'incertesa, sofriment i por. És cert que ara es respira un nou aire d'esperança i permet una anàlisi més assossegada de la situació.

Faig un esforç, doncs, i resumeixo el balanç en els tres àmbits en què es desenvolupa la vida cristiana: la Paraula, la Celebració i el Compartir, que es fan presents en totes les comunitats i s'hi ha de correspondre amb la implicació de cadascun de nosaltres.

Paraula. Aquest àmbit engloba tot el que es relaciona amb la paraula: parlem, escoltem, aprenem. Creiem que s'ha fet un gran esforç per mantenir en totes les parròquies la catequesi de nens, joves i adults. Durant uns mesos es va utilitzar la via telemàtica per a les trobades, però últimament s'ha tornat en gran part a la via presencial. S'ha après l'ús de les noves tecnologies i s'hi ha implicat més

els pares, encara que hem trobat a faltar la proximitat entre uns i altres en la presentació del missatge de Crist.

Celebració. Durant uns quants mesos no s'han celebrat els sagraments amb l'assistència normalitzada dels fidels, però s'han obert alguns temples per a l'oració personal. Les restriccions sanitàries han assenyalat els aforaments corresponents per a l'interior de les esglésies. Els funerals van ser reduïts a la mínima expressió i les celebracions dels sagraments del matrimoni i de la confirmació es van ajornar; amb

tot, l'atenció dels sacerdots als malalts i moribunds es va mantenir amb la deguda dignitat. En aquests moments es torna a la celebració presencial i, malgrat que es nota encara el temor al contacte, n'augmenta cada dia l'assistència dels fidels.

Compartir. No s'han tancat les atencions dels grups parroquials i diocesans als més necessitats. S'han complert les normes establertes, però s'ha intentat que ningú se sentís sol i sense ajuda. Esperem haver aconseguit plenament aquests objectius. I a més de la dedicació dels col·laboradors, que ha estat constant i continuada, hem creat un fons econòmic que complementa l'ajuda. Per tot això, gràcies. Demanem a Déu que augmenti la nostra constància, fortalesa i esperança.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Missa de Sant Jaume a la Catedral

La pandèmia ha obligat a l'Associació llerdenca de Pessebristes a canviar el lloc de la tradicional missa de Sant Jaume que se celebra el 25 de juliol a la capella del Peu del Romeu i, enguany, tindrà lloc a la Catedral. El bisbe Salvador presidirà aquesta eucaristia en honor a l'apòstol a les 12 del migdia amb presència de la imatge de Sant Jaume dels Fanalets. La Missa serà aplicada en sufragi dels socis pessebristes difunts traspassats darrerament, i per tots els difunts que han mort pel Coronavirus a la ciutat de Lleida. El cant

dels *Goigs en lloança a sant Jaume* i el retorn de la imatge de sant Jaume a la capella del Peu del Romeu clouran la missa. El mateix 25 de juliol, a les 6 de la tarda, s'ha programat una projecció per YouTube dedicada a la representació escènica *Sant Jaume ve de Galícia* pel Grup TOAR, a càrrec de Jaumedel·leida a partir del següent enllaç: <https://youtu.be/10iZBUccfQY>

La capella del Peu del Romeu estarà oberta tot el dia perquè tothom qui vulgui pugui pregar davant de la imatge de l'apòstol.

CERCA DE VOSOTROS

A modo de balance

Queridos diocesanos:

Los seres humanos y las organizaciones promovidas por ellos mismos acostumbran a describir y revisar los aspectos positivos y negativos de todas las actividades que programan. Lo hemos llamado evaluación y nos ha servido para examinar y mejorar las propias actuaciones o los conocimientos adquiridos. Esto se da con normalidad en el mundo escolar pero también en el desarrollo del tiempo libre, en el comercio o, en general, en las distintas actividades económicas. El término balance parece concordar mejor con las pérdidas y ganancias del negocio.

Sin embargo el balance es extensible a cualquier otra actividad y el resultado nos ayuda a extraer conclusiones para avanzar y mejorar nuestra vida personal, profesional y social. En mi caso me quiero centrar en la misión que tenemos encomendada: vivir con coherencia y anunciar con alegría la salvación de Jesucristo; ceñirme además a las parroquias, movimientos apostólicos o a la misma diócesis. Dejamos a un lado las otras actuaciones o dimensiones de la persona que son legítimas, necesarias y que completan su desarrollo armónico.

Es un balance un tanto extraño porque está condicionado por la realidad de la pandemia de la Covid-19 y sus consecuencias sanitarias, laborales y sociales. O tal vez por esa misma circunstancia me impulsa a mirar el entorno y a procurar alcanzar unos efectos de ayuda mutua y de compromiso social explícito. Seguramente la mía es una pretensión exagerada por querer ser un altavoz de los católicos en estos momentos de incertidumbre, sufrimiento y miedo. Es cierto que ahora se respira un nuevo aire de esperanza y permite un análisis sosegado de la situación.

Hago un esfuerzo y resumo el balance en los tres ámbitos en los que se desenvuelve la vida cristiana: Palabra, Celebración y Compartir. Y eso se da en todas las comunidades y se debe corresponder con una implicación de cada uno de nosotros en todos ellos.

Palabra. Este ámbito engloba todo aquello relacionado con la palabra. Hablamos, escuchamos, aprendemos. Parece que se ha hecho un gran esfuerzo por mantener en todas las parroquias la catequesis de niños, jóvenes y adultos; durante unos meses se utilizó la vía telemática para los encuentros pero últimamente se ha vuelto en gran parte a la vía presencial. Se ha aprendido el uso de las nuevas tecnologías, se ha implicado más a los padres pero ha faltado la cercanía de unos y otros en la presentación del mensaje de Cristo.

Celebración. Durante varios meses no se han celebrado los sacramentos con asistencia normalizada de fieles; algunos templos han permanecido abiertos para la oración personal; las restricciones sanitarias han señalado los aforos correspondientes para el interior de los templos; los funerales fueron reducidos a la mínima expresión; las celebraciones de los sacramentos del matrimonio y de la confirmación se aplazaron; la atención de los sacerdotes a los enfermos y moribundos se mantuvo con la dignidad requerida. En estos momentos se vuelve a la celebración presencial y, aunque se constata todavía el temor por el contacto, se aumenta cada día la asistencia de los fieles a la misma.

Compartir. No han cerrado las atenciones de los grupos parroquiales y diocesanos a los más necesitados. Se han cumplido las normas establecidas pero se ha intentado que nadie se sintiera solo y sin ayuda. Esperamos haber conseguido los mayores logros. Además de la dedicación de los colaboradores, que no ha cesado, se ha creado un fondo económico que complementa la ayuda. Por todo ello, gracias. Pedimos a Dios que aumente nuestra constancia, fortaleza y esperanza.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

José Javier Bometón celebra 50 anys a la família marista

José Javier Bometón, que actualment està a Colòmbia fent de missioner, va ser ordenat marista el 29 de juny de 1971 al Monestir de les Avellanes i, enguany, ha celebrat els seus 50 anys de professió.

Recorda que ja aquell dia es va adonar que «Déu ha estat fidel a tot el que m'ha passat a la vida» i afegeix que «puc dir amb felicitat que mai he tingut una crisi vocacional i crec que això és mèrit de

Déu». Bometón explica que «aquesta experiència de Déu forta ha fet que en molts moments de solitud i de problemes la gràcia ha superat a la debilitat». També destaca que «la seguretat i sempre estar disponible al què Déu em demanava mitjançant els meus superiors, en la meua vida, la joia, l'alegria i la pau interior han estat molt més que els moments de debilitat». El germà José Javier explica que «la meua experiència inter-

nacional a diferents països del món ha fet que la meua vida se senti plena» i acaba dient que «el meu desig més profund és gratitud als meus pares que m'han donat aquesta força interior de confiar en Déu, als meus germans de família i també maristes, als meus amics. Tots ells m'han ajudat a superar tot el què m'ha passat de forma negativa i a viure amb fidelitat, alegria i força la meua missió marista per diferents llocs del món».

Durant aquests 50 anys ha estat present en diferents països del món. Els seus 10 primers anys de marista els va passar a Catalunya i l'any 1981 va estudiar teologia a Itàlia. Després va estar destinat a Uruguai i Equador i va tornar 5 anys a Lleida. Després va viure a Filipines, l'Índia, Vietnam i Bangladesh, i fa dos anys que és missioner a Colòmbia.

Fi de curs del Servei Diocesà de Catecumenat

El passat 1 de juliol, el Servei Diocesà de Catecumenat va celebrar una reunió com a cloenda del curs que va ser presidida pel bisbe Salvador. La trobada va servir per fer balanç dels actes celebrats aquest curs i es van posar sobre la taula les prioritats que es volen portar a terme a partir del mes de setembre. Cal tenir present que la missió del Servei de Catecumenat és la d'impulsar aquest servei a les parròquies i fer-ne un seguiment.

Pel que fa referència a les prioritats es va consolidar la idea que la preparació per al Baptisme, Primera comunió i Eucaristia sigui de dos cursos, tal com marca el Ritual de la Iniciació Cristiana (RICA). També està previst passar un formulari de revisió, tant als catequistes com als catecúmens per

detectar les errades i els possibles encerts i, així, poder millorar de forma progressiva la programació i les activitats del curs. Es va detectar la necessitat d'incorporar a l'equip alguna persona que domini l'anglès ja que cada vegada hi ha més persones de parla anglesa que s'apunten a la catequesi de catecumenat. També s'ha de buscar la màxima difusió del projecte tant en els mitjans de comunicació tradicionals com en les xarxes socials.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

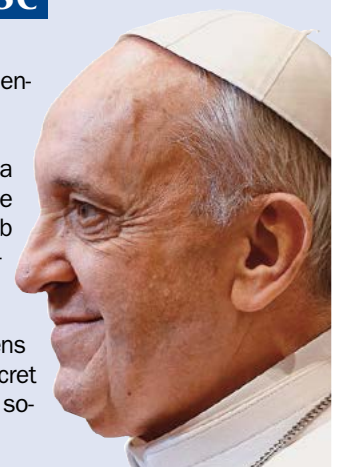
en el cor: són vies segures d'accés al cor del Pare» (21 d'abril).

«Hem trencat els llaços que ens unien al Creador, als altres éssers humans i a la resta de la creació. Necessitem sanar aquestes relacions danyades, que són essencials per a sostenir-

nos a nosaltres mateixos i a tot l'entramat de la vida» (22 d'abril).

«La plenitud de la vida i de l'alegria es troba en lliurar-se per l'Evangeli i pels germans, amb obertura, acceptació i benevolència» (22 d'abril).

«El Senyor de la vida ens vol plens de vida i ens dona el secret de la vida: aquesta es posseeix solament lliurant-la» (23 d'abril).

VIDES DE SANTS (XVI)

Mare de Déu del Carme

És una de les advocacions en què es representa a la Mare de Déu. El seu nom té origen en el Mont Carmel, a Israel, nom derivat del mot *Karmel* o *Al-Karem* i que significa «jardí». La Mare de Déu del Carme, coneguda com a *Stella Maris* (estrella del mar), és la patrona de països com Espanya, on és la patrona del mar, dels pescadors, i

les seves sirenes en homenatge a la verge. Durant les processons marineres es realitza una ofrena floral llençant rams a l'aigua com a record de tots aquells que hi van trobar la mort. De retorn al port, la verge es porta al davant d'una processó i els portadors, canten la *Salve marinera*, un fragment de sarsuela del segle XIX popularitzat per l'Armada

Espanyola, quan la imatge retorna a l'altar de l'església.

Abans que el patronatge de la Mare de Déu fos compartit, sant Elm era el patró de la gent del mar, emperò amb els anys quedà en un segon pla. En la seva iconografia, la Mare de Déu del Carme apareix representada amb corona juntament amb el Nen Jesús el qual sosté amb el braç esquerra i amb uns petits escapularis a la mà dreta en els quals hi apareix la seva imatge.

El culte a la Verge del Carme parteix amb la fundació de l'Orde del Carme, i amb la construcció del seu primer monestir al Mont Carmel l'any 1154, temple dedicat a la Mare de Déu. Tanmateix, aquest vincle prové d'unes visions del profeta Elies a l'Antic Testament, que succeïren en aquest lloc. La devoció per la verge augmentà gràcies a les aparicions davant de sant Simó Stock a qui va lliurar-li un escapulari el 1251 a Cambridge, Anglaterra, dient-li que no patiria a l'infern i una altra aparició tingué lloc davant de Jacques Duèze, que seria el papa Joan XXII. Un escapulari era una peça de roba rectangular i de certa extensió, amb un forat per on es passava el coll, i que penjava sobre la túnica per davant i per darrere.

Al llarg dels anys s'ha celebrat el seu dia en poblacions com Mallorca, Fornells, València, Reus, Sant Feliu de Guíxols o a Barcelona, dia de la festa dels valents. La seva festivitat s'esdevé cada 16 de juliol en motiu de la primera aparició davant de Simó Stock.

Josep Maria Corretger Olivart

El moviment Vida Creixent clou el curs a la Casa de l'Església

Vida Creixent del Bisbat de Lleida va celebrar la cloenda del curs el 17 de juny sota l'esguard de la Mare de Déu de l'Acadèmia. Es van reunir unes quaranta persones en representació de la resta de membres de Vida Creixent del Bisbat. La jornada s'inicià amb una invocació a l'Esperit Sant i tot seguit tingué lloc una conferència sobre «La nostra vida ara i després de la pandèmia».

Prèviament, tots els assistents havien pogut respondre per escrit a dues preguntes: «Com t'has sentit en tot aquest temps?» i «Com preveus el després?». Totes les respostes entraren en joc al llarg de la conferència. En realitat fou un manifest de solidaritat amb les persones que tant han sofert durant aquest curs i una crida a la confiança, a una actitud positiva i al compromís.

Després d'un descans, es van reunir en assemblea tot repasant el procés viscut durant el curs i per a assenyalar les primeres línies del següent. A l'Eucaristia, el bisbe Salvador va saber com sempre ajustar-se a la realitat viscuda i mostrà un cop més el seu interès per la vitalitat diocesana de Vida Creixent. Un dinar de germanor posà fi a la jornada.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies
del Penedès

REFLEXIONS

D'un a un.
D'una a una

Quantes vegades ens hem admirat i ens ha sorprès que l'Evangeli ens parli de tantes i tantes persones que Jesús va curar. De petit em meravellava que es parlés de cecs que hi veien, de coixos que caminaven i de sordmuts que tornaven a escoltar i a parlar. I moltes altres malalties de les quals només n'havia sentit parlar a l'Evangeli.

Malgrat haver vist com Jesús curava tanta gent, no semblava que la situació de la gent d'aquell país, Palestina, millorés completament. En moltes ocasions l'Evangeli ens adverteix: li portaven tots els malalts del poble i en curava molts. Sempre m'ha sorprès, entre el «tots» i el «molts». Si podia, per què no els curava tots? La resposta queda en el misteri profund de l'acte de fe que suposa la curació.

I també em sorprèn, ara ja de gran, que Jesús quan cura, pràcticament sempre cura d'un a un. És un continu de guaricions personals, fins i tot, la majoria de vegades, amb un contacte físic directe i molt evident. Amb saliva i amb fang inclosos, en alguns miracles estranys.

L'Evangeli té un episodi amagat, que em sembla que cal tenir molt present. La vegada que Jesús es va decidir a curar 10 leprosos de cop, li va sortir malament. Només un dels 10 li va tornar a donar les gràcies pel regal que Jesús els havia fet, curant-los. Podria molt ben ser, i és una broma, que Jesús des d'aquell moment es proposés anar guarint a cada persona per fer prendre consciència de l'acció salvadora de Déu. No ens pot passar desapercebut el que Déu fa amb nosaltres permanentment. Déu té comptats els nostres cabells i Déu ens concedeix a cadascú el do del seu Amor. D'un a un. D'una a una. Som únics i irrepetibles.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / SI 195 / Mt 13,31-35]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ **Dimarts** [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / SI 102 / Mt 13,36-43]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ **Dimecres** [Ex 34,29-35 / SI 98 / Mt 13,44-46]. Santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Victor I, papa africà i mr.; sant Pere

Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Tereziàna.

29. □ **Dijous** [Ex 40,14-19.32-36 / SI 83 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10.38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Fèlix II, papa (romà, 483-492).

30. ■ **Divendres** [Lv 23,1-4.11.15-16.27-34b-37 / SI 80 / Mt 13,54-58]. *Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i dr. de l'Església; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ **Dissabte** [Lv 25,1.8-17 / SI 66 / Mt 14,1-12]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fundador de la Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. ■ **Diuenge vinent**, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 16,2-4.12-15 / SI 77 / Ef 4,17.20-24 / Jo 6,24-35]. Sant Alfons Maria de Ligori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.; Sant Feliu, mr.

Sant Jaume apòstol

COMENTARI

«Vosaltres beureu el meu calze»

Quin contrast entre l'evangeli i la primera lectura! A l'evangeli, la mare de Jaume i Joan demana: *Maneu que aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. Podem dir que són els mateixos dos apòstols els qui ho demanen. De fet, al mateix evangeli, Jesús s'adreça directament a ells. Volen els primers llocs, volen honors. Però a la primera lectura hem escoltat: *El rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan*. Ja abans el text diu: *Ells [el gran sacerdot i tots els seus partidaris] en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort*. Què deien? *Obeir Déu és primer que obeir els homes*. I prediquen Jesús com a *Salvador* i els conviden a la *conversió*. Jaume és el primer dels condemnats a mort! Però ja Jesús les havia advertit: *Podeu beure el calze que jo he de beure?* I ells diran: *Sí que podem*. I Jesús ho confirma: *És cert, vosaltres beureu el meu calze*. Però això no els dona cap preferència en el Regne definitiu de Déu. És a dir Jaume (i Joan) estan disposats a patir i a morir per Crist (això vol dir beure del calze) però esperant rebre'n la recompensa. Els apòstols ara volen honors; després, un cop Crist ha ressuscitat i ha enviat l'Esperit Sant només volen ser fidels al missatge de Jesús ni que això els suposi la mort: s'han convertit totalment. L'honor de Jaume és haver estat el primer en morir per Crist. Jesús recorda a tots (perquè tots volien ser els primers): *Qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau*. I Jesús posa al davant el seu exemple: *El Fill de l'home ha vingut a servir els altres i a donar la seva vida per tots els homes*. Pau subratlla que aquesta és també la situació que viuen els apòstols: *Sempre i pertot arreu portem la mort de Crist en el nostre cos... Però aquest no és final*. L'apòstol diu al mateix temps: *La vida de Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal*. *Aquell que ressuscità Jesús ens ressuscitarà a nosaltres*. El final és la vida, la resurrecció. Jaume és el primer lloc en morir i en ressuscitar!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquells dies, el testimoni que els Apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar molts miracles i prodigis entre el poble. Els guardes s'emportaren els Apòstols i els presentaren al sanedrí.

El gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els Apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells, en sentir això, s'exasperaven i volien condemnar-los a mort. Més tard el rei Herodes feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan.

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,7-15)

Germans, portem el tresor del ministeri que Déu ens ha confiat com en gerres de terrissa. Així queda ben clar que aquest poder altíssim ve de Déu, i no pas de nosaltres. Quan les contrarietats ens envolten pertot arreu, no quedem del tot encerclats; quan no sabem com escapar-nos, a la fi trobem la sortida; quan els qui ens persegueixen ja ens tenen a les mans, no quedem del tot abandonats; quan ens trobem per terra en la lluita, no arribem a perdre-hi la vida. Sempre i pertot arreu portem la mort de Jesús en el nostre cos, perquè també en el nostre cos es manifesti en el seu esclat la vida de Jesús. És ben bé així: nosaltres vivim, però per causa de Jesús sempre estem a mercè de la mort, i així la vida de Crist es manifesta en la nostra carn mortal. Jesús manifesta el seu esclat en la nostra carn mortal. D'aquesta manera, ni la mort no deixa mai de fer en nosaltres la seva obra, ni la vida en vosaltres. L'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,20-28)

En aquell temps, la mare de Jaume i Joan, fills de Zebedeu, anà a trobar Jesús amb els seus fills i es prosternà per demanar-li un favor. Jesús li digué: «Què demanes?» Ella li respongué: «Maneu que en el vostre Regne aquests dos fills meus seguïn l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús contestà: «No sabeu què demaneu. Podeu beure el calze que jo he de beure?» Ells li diuen: «Sí que podem.» Els diu Jesús: «És cert, vosaltres beureu el meu calze, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra, no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui el meu Pare ho ha reservat.» Quan els altres deu sentiren tot això s'indignaren contra els dos germans, però Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important entre vosaltres ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer ha de ser el vostre esclau, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Hch 4,33.5,12.27-33.12,2)

En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor. Y se los miraba a todos con mucho agrado. Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón. Les hicieron comparecer ante el Sanedrín y el sumo sacerdote los interrogó, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen». Ellos, al oír esto, se consumían de rabia y trataban de matarlos. El rey Herodes hizo pasar a cuchillo a Santiago, hermano de Juan.

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,7-15)

Hermanos: Llevamos este tesoro en vasijas de barro, para que se vea que una fuerza tan extraordinaria es de Dios y no proviene de nosotros. Atribulados en todo, mas no aplastados; apurados, mas no desesperados; perseguidos, pero no abandonados; derribados, mas no aniquilados, llevando siempre y en todas partes en el cuerpo la muerte de Jesús, para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestro cuerpo. Pues, mientras vivimos, continuamente nos están entregando a la muerte por causa de Jesús; para que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal. De este modo, la muerte actúa en nosotros, y la vida en nosotros.

Pero teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,20-28)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús la madre de los hijos de Zebedeo con sus hijos y se postró para hacerle una petición. Él le preguntó: «¿Qué deseas?». Ella contestó: «Ordena que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda». Pero Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís. ¿Podéis beber el cáliz que yo he de beber?». Contestaron: «Podemos». Él les dijo: «Mi cáliz lo beberéis; pero sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederle, es para aquellos para quienes lo tiene reservado mi Padre».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra los dos hermanos. Y llamándolos, Jesús les dijo: «Sabéis que los jefes de los pueblos los tiranizan y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor, y el que quiera ser primero entre vosotros, que sea vuestro esclavo».

Igual que el Hijo del hombre no ha venido a ser servido sino a servir y a dar su vida en rescate por muchos».